

Prasminga ir šilta
istorija apie meilę
ir pareigą šeimai...

Nora Roberts

SUSAN WIGGS

Tarp mūsų - vandenynas

Susan Wiggs

**TARP MŪSŲ -
VANDENYNAS**

Romanas

Versta iš Susan Wiggs, *The Ocean between us*,
2005

© Susan Wiggs, 2004

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2008

© Leidybos įmonė „Kriventa“, viršelio dizainas,
2008

© iStockphoto.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2008

ISBN 978-609-03-0616-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

I DALIS

NELAIMINGAS

ATSITIKIMAS

Nelaimingas atsitikimas: neplanuotas ir netikėtas atsitikimas, kuriame sužeidžiami žmonės, profesinė liga, mirtis, materialinė žala arba bet koks sprogimas su materialiniais nuostoliais ar be jų.

Karinės jūrų aviacijos saugos programa

1 skyrius

JAV karo laivas Dominion (CVN-84)

00°37' šiaurės platumos, 17°20' vakarų ilgumos

Greitis - 33 mazgai

22:15. Jankių laiku

Stivas Benetas žvilgtelėjo į laikrodį kompiuterio ekrane. Geriau knarktų gulte, o dabar sėdi kaip įkaltas šiame poste ir pasikišęs po galva rankas spokso į vaizdingą Vašingtono valstijos kalendorių, svajodamas apie Greisę.

Jis buvo už dešimties tūkstančių mylių¹ nuo namų, lėktuvnešyje, o tik įpusėtą pokalbį nutraukė pati Greisė. Jo žmona. Jo vaikų motina. Moteris, kuri beveik nebesikalba su juo nuo tada, kai jis buvo čia dislokuotas. Ji prabildavo radijo ryšiu kaip koks karo metų šnipas. Stivas gaudavo oficialius pranešimus apie vaikus ir retkarčiais kokią ataskaitą - iškart pasigailėdavo, kad įgaliojo žmoną tvarkyti visus reikalus. Bet niekada nieko daugiau.

Kelionėėjo į pabaigą, bet Stivas pirmą kartą per ilgus tarnybos metus nesidžiaugė grįžtąs namo. Net nenumanė, ar jiems pavyks išsaugoti santuoką ir gyventi kartu.

- Kapitone Benetai? - tarpduryje stovėjo karininkas, vienoje rankoje laikydamas segtuvą, o kitoje - delninuką.

- Kas nutiko, leitenante Kiligrevai?

- Atėjo ponias Fransina Atvater, pone.

Benetas vos nesusiraukė - būtų pamiršęs jų susitikimą.

Laive nėra dienos ar nakties, tik negailestingai persmelkianti monotonija, tvankus cirkuliuojantis oras ir nesibaigiantys lėktuvų skry-

¹ 1 mylia - 1609 m (vert.).

džiai, drebinantys laivą iki pat dugno.

- Vesk čia.

Jis išsitiesė ir atsistojo per dvidešimt šešerius metus laivyne įkalta poza. Kiligrevas išėjo ir po minutėlės grįžo su korespondente. Stivui geriau būtų patikę susitikti viešoje vietoje - kabinete pirmajame denyje, bet nepalenkiamoji panelė Atvater ketino atskleisti visas jo tarnybos aplinkybes. Galų gale, juk ji - karo reporterė Fransina Atvater. Fransina. „Naujosios žiniasklaidos“ atstovė, siekianti pasinaudoti neseniai kiek palaisvėjusia karinės informacijos politika. Sekdama instrukcijomis, ji atvyko į laivą parašyti apie tarnybą jame ir tikėjosi šiame plaukiojančiame mieste su nuosavu oro uostu praleisti dvi savaites. Dominion kapitonas ir kapitonas Meisonas Krateris, oro grupės vadas, ją pasitiko asmeniškai, bet netrukus perdavė kitiems - dabar buvo Stivo eilė.

- Ponia Atvater, aš - kapitonas Stivas Benetas, oro grupės vado pavaduotojas, - jis stengėsi nespoksoti, tačiau juk ji - pirma civilė moteris, pasirodžiusi akiratyje po ilgų mėnesių. Net su sijonėliu. Stivas mintyse nusilenkė genijui, išradusiam nailonines kojines ir vyšnios raudonumo lūpų dažus.

- Dėkoju, kapitone Benetai, - nusišypsojo

žvilgančios lūpos.

Ji - burtininkė, ne kitaip, taip žavingai pakreipė galvą ir pažvelgė pro ilgas blakstienas. Po nepriekaištingu makiažu Stivas įžvelgė nuovargio šešėlį. Naujai atvykusieji į lėktuvnešį paprastai kenčia nuo jūros ligos ir nemigos dėl nesibaigiančio triukšmo.

- Sveika atvykusi į laivą, ponია.

- Matau, jus perspėjo apie mane, - tarė Fransina, pastebėjusi pranešimus iš ryšių su visuomene skyriaus.

- Taip, ponია.

- Nieko nuostabaus. Informuotas kiekvienas šiame laive. Galiu prisiekti, kad JAV karinis jūrų laivynas žino apie mane daugiau nei mama: kraujo grupę, batų numerį, regėjimo aštrumą, įvertinimą iš biologijos antrame kurse...

- Tai standartinė procedūra, ponია.

Armija žino net ir apie nailonines kojines bei lūpų dažus. Vis dėlto ji verta pagarbos - tvirtai stovi ant kojų net ir su trijų colių kulniukais. Civiliai paprastai perspėjami, kaip dera rengtis, tik, regis, neatsirado nė vieno norinčio, kad Fransina pakeistų batus.

Laivą sukrėtė stiprus smūgis, lydymas baisaus švilpesio. Ji kiek susvirduliavo ir Stivas

ištiesė ranką.

- Tik nesakykite, kad turėsiu priprasti.

- Geriau jau pratinkitės. Lėktuvai kyla ir leidžiasi kas valandą, visą parą. Triukšmas tikrai nesiliaus.

Jis atitraukė stalčių ir išėmė užantspauduotą plastikinį maišelį.

- Paimkite. Aš jų visada turiu po ranka.

- Ausų kištukai? - ji įsimetė maišelį į lagaminėlį. - Dėkoju.

Stivas mostelėjo į kėdę ir ji prisėdo, šalia pasidėjo lagaminėlį. Išsitraukė delno dydžio skaitmeninį diktofoną, apsidairė aplinkui - tarėsi radaru ištyrė erdvę - ir žvilgsnis užkliuvo už kelių asmeninių Stivo daiktų.

- Turite nuostabią šeimą.

- Dėkoju, ponias, ir aš taip manau.

- Kiek metų jūsų vaikams?

- Brajanas ir Ema - dvynukai. Šiomet abiturientai. Keitė baigs devynias. O čia - Greisė, mano žmona.

Po jo žodžiais slėpėsi visas skausmo pasaulis ir Stivas meldėsi, kad tik reporterė to nepastebėtų. Jis kasdien žiūrėdavo į nuotrauką stengdamasis sugalvoti, kaip viską pataisyti. Iki tol žmonos jis niekada neapgaudinėjo, to-

dėl neįsivaizdavo, kaip ištaisyti padarytą žalą. Eilinis vyras pareitų namo ir išsivedęs žmoną pietų pradėtų: „Mieloji, tiesa ta, kad...“ Deja, Benetas to negali padaryti būdamas vidury vandenyno.

Kartais jis abejojo, ar iš viso, po velnių, to nori. Kaip galėdamas stengėsi neišskaudinti Greisės, bet ji to neįvertino. Nuotraukoje, darytoje Mustangų saloje, kai jie viešėjo Corpus Christi, visa ketveriukė kvatojasi į objektyvą, švyti saulėje įdegę veidai.

- Puiki nuotrauka, - pasakė ponias Atvater. - Taip atrodo žmonės, kuriems nieko bloga negali nutikti.

Įdomi pastaba. Anksčiau Stivas jai būtų pritaręs. Greisė su vaikais atrodė kaip bet kuri Amerikos šeima, tokias gali sutikti mikroautobusiukų reklamose ar vasaros krepšinio varžybose.

- Ką reiškia būti taip toli nuo jų ištisą amžinybę?

O ką ji, po galais, mano? Kad labai smagu?

- Sunku. Neabejoju, kad dauguma jūreivių tą patvirtintų. Sunku matyti pirmuosius tavo vaiko žingsnelius vaizdo juostoje arba elektroniniu paštu gauti nuotraukas, kur įamžinta, kaip

sūnus įmuša įvartį į futbolo vartus. - Stivas gailėjosi geriau nepasiruošęs jos klausimams.

Jis visai nenorėjo pasakoti apie asmeninį gyvenimą. Tikėjosi, kad puikiai jį slepia. Palyginti su Greise, jis - tikras meistras.

Atvater tyrinėjo kitą nuotrauką kiek sukrypsiuose rėmeliuose, beveik dvidešimties metų senumo.

- Vis dėlto gera sugrįžti namo, - sušnabždėjo ji, žiūrėdama pablukusią nuotrauką.

Stivas nebeprisiminė, kas juos fotografavo, bet ta akimirka skausmingai aiškiai iškilo prieš akis. Pirmojo plaukiojimo po vestuvių pabaiga. Fone - pilkas lėktuvnešio šonas. Jie visi stumdosi kartu: jūreiviai, karininkai ir aviliai glėbesčiuojasi iš džiaugsmo - tą suprasti gali tik kariškio šeima. Pačiame viduryje - juodu su Greise. Regis, ir po šitiek metų tebejaučia, kaip tvirtai laikė apkabinę vienas kitą. Jis stipriai suspaudė ją, net pakėlė nuo žemės, net vienas aukštakulnis nusmuko nuo mažos kojytės. Dar nepamiršo ir jos kvapo.

Po to buvo tuzinai išsiskyrimų ir sugrįžimų. Visus grįžimus namo jis galėtų išvardyti iš eilės: Greisė laukiasi dvynukų, tą kartą jokių aukštakulnių - patinusias pėdas įmurdė tik į

sportbačius. Greisė stumia dvynukų vežimėlį, netelpantį pro duris. Tada ji kvepėdavo kūdikių servetėlėmis ir lašais nuo kosulio. Dar po keleto metų ji vos spėdavo vežioti vaikus į muzikos pamokas, treniruotes, skautų užsiėmimus. Tačiau visada pasitikdavo jį. Niekada nepalikdavo stovėti kaip kokio nevykėlio, kuriam beplaukiojant jūroje žmona įtaisė ragus. Jam niekada neteko užsimetus jūrininko krepšio ant peties vaidinti, kad tai visai nesvarbu, ir pasišvilpaujant drožti į artimiausią barą.

Vakar buvo keturiasdešimtas Greisės gimtadienis. Jis bandė prisiskambinti, bet atsiliepė atsakiklis. Gal nieko tokio, ji juk pašiurpsta paminėjęs amžių, tikriausiai nenudžiugtų priminus jubiliejų.

Atvater domėjosi jo biografija, karjera kariame jūrų laivyne, vaidmeniu lėktuvnešyje. Ji atidžiai klausėsi ir ne tik įrašinėjo pokalbį, bet retkarčiais kažin ką žymėjosi mažutėje geltonoje užrašų knygelėje. Jis nejučia žvilgtelėjo į laikrodį ir nustebo pamatęs, kiek daug laiko praėjo. Jau beveik valandą ji tardė jį apie šeimą. Stivas ėmė abejoti, ar ne per daug pripasakojo. Negi tikrai amerikiečiams būtina žinoti, kad jo gyvenimas yra it prastai surištas mazgas?

Stivas kostelėjo.

- Mano darbotvarkėje įrašyta, kad turiu palydėti jus pažiūrėti naktinių skraidymo operacijų.

Jis kiek stebėjosi, kad žurnalistei pavyko gauti leidimą būti denyje naktį, tačiau jos projektas, matyt, buvo labai svarbus aukščiausiai valdžiai.

- Kaip tik to ir norėjau, sere, - iškart atgijo Atvater. Neliko abejonių - ji dievina skraidymą, moderniąsias technologijas, o labiausiai - pavojus. Nėra pavojingesnio būdo skraidyti kaip nuo lėktuvnešio. Ypač naktį.

Stivas jautėsi nuvargęs kaip šuo, tačiau užsi-tempė šypsena, nes, nepaisant nieko, ir pats jautė ne menkesnį entuziazmą.

- Svarsčiau galimybę patekti į tarnybą ir mokytis skraidyti, - prisipažino ji spindinčiomis akimis. - Bet negalėjau šitaip įsipareigoti.

- Daugelis negali.

Stivas nesipuikavo - čia žinomas faktas. JAV karinis jūrų laivynas atima pusę žmogaus gyvenimo. Aišku kaip dukart du. Jis laivyne nuo aštuonioliktojo gimtadienio. Per dvidešimt šešerius tarnybos metus pusę laiko praleido jūroje. Toks pasiaukojimas turi ir savotiško žavesio, ir didelę kainą. Dabar jis puikiausiai tai

suvokia.

Eidamas prie durų išgirdo pypsint kompiuterį - į pašto dėžutę kažkas atsiūsta. Stivas negrįžo patikrinti - jei laiškas asmeninis, nenorėtų, kad reporterė žvilgčiotų per petį.

Jis nulydėjo ją siauru mėlynu koridoriumi pasakodamas apie plaukiojimą ir vis perspėdamas saugotis, neatsitrenkti į „kelių daužiklius“ - neišvengiamą kiekvieno liuko detalę. Pakeičiui buvo tuzinai raudonų spintelių su įranga gaisrui gesinti ir apsauginiais drabužiais. Vienintelė ne vietoje įsiplieskusi kibirkštėlė lengvai gali pusę laivo paskandinti ugnyje.

Stivas kalbėjo per petį, nors abejojo, kad ji viską supranta. Trukdė nuolatinis skrydžių operacijų gausmas - variklių riaumojimas, įrangos šnypštimas ir trintis, spieгимas ir švilpesys lėktuvui atsitrenkus į denį. Kas galėtų normaliai susikalbėti? Aplinkui zujo puskarininkiai. Jūreiviai mėgavosi naktpiečiais - asmeniniu daviniu naktinei pamainai. Pamatę Fransiną Atvater jie akimirksniu sustingo ir išsižiojo iš nuostabos. Net moterys jūrininkės išpūtė akis, tik ne apimtos vulgaraus vyriško troškimo, bet nostalgiskai, gal net kiek paniekinamai. Tarnaudamos savo šaliai jos išmoko apsieiti be kosmetikos, plaukų lako ir kitų tuš-

tybės atributų.

Lipdama atviromis metalinėmis kopėčiomis Atvater neatrodė įsibaiminusi, bet, ko gero, gailėjosi neapsivilkusi kelnių ir neapsiavusi patikimesnių storapadžių batų. Juodu perėjo angarą, kuriame savo eilės laukė iš popieriaus išlankstytas gerves primenantys lėktuvai su lenktais sparnais.

Koridoriuje po skrydžių valdymo postu lėktuvų ūžesys ir bildėjimas į metalinį denį buvo dar garsesnis.

- Turime pasirengti, - perspėjo Stivas, tiesdamas jai lakūno kostiumą ir batus.

- Buvau perspėta apie saugumą, - ji atsisėdo ir nusispyrė avilius batelius nuo smulkučių pėdų, aptemptų nailoninėmis kojineis. - Valandų valandas apie tai klausiausi.

- Karinis jūrų laivynas paprastai gerai informuoja žmones, - sutiko Stivas - ausyse vis dar aidėjo monotoniškos, nesibaigiančios jūrų laivyno patarimų ir instrukcijų litanijos, kurias jam pačiam teko išklaudyti. - Tikiuosi, atidžiai klausėtės, - pridūrė jis.

Kitaip jam pačiam tektų perskaityti sąrašą pavojų, tykančių skraidymo denyje. Jūreivį gali įtraukti variklio orgaudis....